

незалежно від форми об'єктивного її втілення будь то книги, театральні постановки, картини, скульптури тощо.

Норми моралі як інструмент цензури є регулятором правил обороту творів у цивільному обороті. Аналізуючи вплив норм моралі та їх взаємозв'язок з авторським правом слід звернути увагу на таке. По-перше, при створенні твору його зміст визначається автором самостійно і тільки внутрішні регулятори здатні вплинути на відповідність чи невідповідність визначеним у суспільстві критеріям, змісту норм моралі тощо. Тобто кожний автор лише на власне переконання може враховувати або ігнорувати норми моралі, цензуру. По-друге, цензура може вплинути лише на оборот творів, що офіційно перебувають на законних підставах у цивільному обороті, тобто введені офіційно у цивільний оборот внаслідок їх опублікування у видавництві або після відповідної реєстрації чи отримання прокатного посвідчення (якщо така процедура передбачена законодавством, наприклад щодо кінофільмів). На оборот творів, які не введені офіційно у цивільний оборот (рукописи, що не передані у видавництво тощо) офіційно досить важко вплинути, адже досить важко довести авторство твору та його публічне поширення. Представляє інтерес більш детальне висвітлення питань, пов'язаних з цензурою та її впливом на цивільний оборот творів та їх наслідками як для автора, так і для правоволодільца майнових прав.

Непомящая Ірина Олексіївна,

аспірант кафедри цивільного права,

Національного університету «Одеська юридична академія»

ДО ПИТАННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ, ЩО МІСТЯТЬСЯ В ДЕРЖАВНОМУ РЕЄСТРІ РЕЧОВИХ ПРАВ НА НЕРУХОМЕ МАЙНО

Розвинене інформаційне суспільство формує запит на формуванні значних масивів систематизованої інформації щодо результатів життєдіяльності окремих осіб та суспільства в цілому у вигляді державних реєстрів в електронній формі та з необмеженим колом суб'єктів, які мають доступ до таких даних. Питання захисту інформаційних прав особи в сучасних умовах розвитку інформаційних технологій стають предметом широкого кола наукових досліджень. Крім того, варто констатувати спроби вирішення питань захисту прав осіб від незаконного розповсюдження інформації щодо них на національному законодавчому рівні та рівні міжнародно-правових актів. Держава Україна активно приймає участь в процесі вдосконалення національного законодавства щодо визначення правового

режиму особистої інформації (інформації щодо особи). Україна ратифікувала Конвенцію Ради Європи про захист осіб у зв'язку з автоматизованою обробкою персональних даних шляхом прийняття Закону України від 6 липня 2010 року. Таким чином наша держава взяла на себе зобов'язання забезпечити дотримання прав і свобод людини, зокрема, права на недоторканність приватного життя, закріпленого статтею 8 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод та гарантованого статтею 32 Конституції України.

Механізм реалізації загалом декларативних положень Конвенції було закріплено шляхом прийняття Закону України «Про захист персональних даних», який набув чинності 1 січня 2011 року і став основоположним актом національного законодавства у сфері захисту персональних даних. Згодом, враховавши наявний досвід створення та функціонування системи захисту персональних даних в Україні, 3 липня 2013 року було прийнято Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення системи захисту персональних даних», який набув чинності 1 січня 2014 року.

Інформація, що міститься в Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно, може мати характер персональних даних. Так, згідно положень постанови Кабінету Міністрів України від 6 червня 2018 р. № 484 до державного реєстру прав вносяться такі відомості про суб'єкта права власності фізичну особу: прізвище; ім'я; по батькові (за наявності); номер запису в Єдиному державному демографічному реєстрі (за наявності); реєстраційний номер облікової картки платника податків.

У разі відсутності у фізичної особи реєстраційного номера облікової картки платника податків через свої релігійні переконання, про що офіційно повідомлено відповідний контролюючий орган, додатково вносяться: реквізити паспорта фізичної особи (назва; серія (за наявності); номер; дата видачі; уповноважений суб'єкт, що його видав; строк дії (за наявності); додаткові відомості (за наявності) [1].

В той же час виникає питання щодо віднесення персональних даних, що містяться в Державному реєстрі прав до публічної інформації. Згідно ч.1 ст.1 Закону України «Про доступ до публічної інформації», публічна інформація - це «відображена та задокументована будь-якими засобами та на будь-яких носіях інформація, що була отримана або створена в процесі виконання суб'єктами владних повноважень своїх обов'язків, передбачених чинним законодавством, або яка знаходиться у володінні суб'єктів владних повноважень, інших розпорядників публічної інформації, визначених цим Законом» [3]. Весь масив інформації не може бути охарактеризований як публічна інформація, адже в статті міститься зазначення, що така інформація

є відкритою та загальнодоступною, крім випадків, передбачених Законом [2]. Таким чином, Державний реєстр прав є ресурсом, що містить як загальнодоступну, так і конфіденційну інформацію стосовно власників нерухомості [4, с.41].

Задля забезпечення публічності та відкритості інформації з реєстру Міністерством юстиції України запроваджено он-лайн сервіси для отримання даних з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно. Інформація з Державного реєстру прав в електронній формі через веб-портал Мін'юсту надається користувачам, яких ідентифіковано шляхом використання кваліфікованого електронного підпису. Однак, вбачається необхідність фіксації в реєстрі даних валідації суб'єктів запиту даних щодо конкретного об'єкта нерухомості. Такі дані повинні мати конфіденційний характер і можуть бути використані в процесі захисту порушених або оспорюваних прав у випадку рейдерських захоплень нерухомості або інших правопорушень в сфері власності.

Таким чином, вважаємо, що дотримання принципу добросовісності при користуванні Державним реєстром повинно доповнювати такі засади функціонування реєстрів як відкритість і публічність. За аналогією з публічністю прав на нерухомість публічними повинні залишатися і дії щодо збирання, обробки і поширення інформації з Державних реєстрів.

Література:

1. Деякі питання функціонування Державного реєстру речових прав на нерухоме майно: Постанова Кабінету Міністрів України від 6 червня 2018 р. № 484. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/484-2018-%D0%BF#Text>
2. Закон України «Про державну реєстрацію речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень». URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1952-15#n38>
3. Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13.01.2011 № 2939-VI. URL:<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>
4. Коровайко О. Формування і зберігання даних державного реєстру прав на нерухоме майно. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. №12.